

NAGY ZOPÁN

(Piran, 2015 júniusában)

Bloomsday másnapján, több éves kábulat (és néhány mikro-évszázad) után az utazó – Panoplus néven, néhány énjével, személyiségkivetüléseivel – a következőket éli át:

A ritmus ma: hártavékony, árny-kártékony fény-vibráció. Én-kéreg mintázatok, átázott vázlatok a belső part-szakaszokon...

Analízis-kényszer az utazásban is. Vélt és valós boncolgatások: láthatatlan atka-motoszkálás, pókmarás-borogatás, szieszta-idő kifordítás, fülcsengés-révülés, görcsös fonál-bogozás, szerves szövet-kiteregtetés... közepette.

Távollét és üresség összeérése, mondhatni: kölcsönhatása; aforizmák rendszerezésének kényszere nemkülönben, akár az összefüggésekben (ismételten) megtalált elkeseredések, a „továblépések” lehetetlenségének felismerése általi nappal-tétovaságok visszahatásai...

Té- és tovaság a belső távollétben – és az üresedésben való helybenjárás(ok) lehetetlen feloldása. Avagy: feloldások lehetetlensége (az utazásban is).

Nyavalyák felmutatása, tárogatása, kipakolásos átforgatása, fitogatása... az egyén munkálkodásaiban, a „hiánnyal” szövetkezve, válasszok nélküli aggodalmak hálójában hemperegve. Mert-ugyebár: a mivéggett-vég nélküli-végeláthatatlanság a hovatovábbal arányosan és intrikusan (is) inhalovány...

Haltál, haltál, haltál...

Éltél, haltál, éltél: haltál...

Haltál: éltél, éltél...

Az agyberendezés agónia-figurái reflex-rángásban mocorognak; a kijárat kéregfalai: nem kijáratok. A sebek (gyakran) hallucinációk, illetve kényszer-képzetek kis pecsétjei... – Szoborjelenések suttognak („hozzám”) egy befalazott ablakon át (sejtve): ők, a megrongált, csonkolt Kariatida-nők... Bio-logikum és metaforák: üzenetek nélküli üzenetei sercegő tátogással... – Ó, amorfitás, ó, esernyőcafrangok (Szentkuthy Miklós nyomán).

A bizarr falfoszlások, mint verstöredékek. Vakolat-repedés, ezezmélyedés epésen krákgógó-nyöszörgő rezzenései.

A „távollét”, illetve a folyamatos „máshol(ban)”-levés paradoxonját, hogy mindez, a lét köznapjaiban, a közösségek, egyének esetleges köreiből, kvázi közelségében ne legyen (elidegenítően) központi vibráció: más és más paradoxonnal „kell” feloldani!

A „kell”: nem a szükségszerűség példája, mindinkább egy-egy lehetséges „jelenlét” impresszióját, netán illúzióját teszi lehetővé – s (némiképpen) megoldhatja bizonyos találkozások, együttlévések (rész)állapotait...

*

Tompor és aura-lótusz. Teknő-szirom és kolibri-kehely...

Az alfa-állapotok, morfikus félálmodok langylég-pszichedelikus derengései ismét látogatnak. – Elnehezdedések, bélcsavarodások közötti levitáló, gáznemű látomások ezek...

Saom Paom. Noem Poem. Bator Sator. Poén Noém...

A só és az ember. Finnegan és mi, igen: Dedalus, Mimm, Bloom és Z. Panoplus.

Frescobaldi *G-moll fúgáján* túli mozgás-gyakorlatok. Íme, egy belassított jelenés: a statikusság kibillenő, szobor-poétikus csoportja a tengerparton.

*

Panoplus egy másik (máskabb) énje is megébred.

Elnézi (elnézést nem kérve más nézőktől), ahogyan éppen – és most: Maxi Mummsz és Carmen Mínusz vibrál-tátog, egymásba-játszva egy hologram-szöttesen, az egyik emlék-falon. Nos, mostanság-nemolyrégen (főleg) ők okozták leginkább a legkevésbé élhetség valahogyanjait, hogy a Ficak és a Lingam alantasan Pinatrálódhasson az aortalisan fikanciális létminimumban. Netán így volt. Bumm. Sajnos-bizony...

Ott pedig ki is közeledik? A távolibb jelenből a tovább-redőződőként ismert mono-töredezett dobhártya-zizegés feltaláló (ő: Piaras Uaruhaha), aki többek között Naul & Santi megvezetésével is vádolható volt. Egyszer pedig a híres Kötélverők Éves Összejövetelén úgy eresztett 41 gyökeret, hogy észre sem vették. Körbelombozta magát a bedobozolt kipurcanókkal, miközben ő: corpuláns reakciós is volt bokafuttatástól – Ádámcsutkamagzati; majd hallucinált, mint egy erekció-dús husáng az emlékek-közötti éjnappalokban s tükörvetületekként emelkedett fel (az emlegetések csuklásrengetegében), amíg azt az Idő ginje kötelezte...

*

Az állatkertben megerőszakolt lány balladáját (most) egy kenguru-kórus adja elő két (írfanszörzetű) Orángután kíséretével... Kontrapunkt. Taktus. Kontra-kontrapunkt... Ó, nap-szította, hirtelen-mahagónivörös „fanok”! Korán gután-mutáló fürtök, csimbókók és pihék. Ó, orang-után irigy mutánsok...

A Megbukott Dicsőség Trónusán, most: *Valaki* megrázza bomlott sörényét. Anyák siratják leányaikat (elvesztett önmagukat), miközben a szélviharban jajgatás kén-könnyei, téboly

hörgései és sístergő tűz-csápok lobognak-áramlanak a végbelek, a gyomrok, a mellkasok és a fejek millió kis hasadékain befelé, avagy: a Nagy Hiány nyirkosan táguló-szűkülő, szerteszórt résein bekúszva hatnak, hatolnak egyre beljebb és beljebb...

A napokba, esztendőibe befészkelte hét bolygó is morog, mocrög, borzongatóan nyikrog, és különös mássalhangzókkal (érthetetlenül, kánonban) dadog valamit: hatalomról, gazdagságról, életről, bölcsességről, békéről, kegyelemről és szaporodásról. (Bét, gimel, dalet, pé, res, tav, kaf*.)

Egy visszatérő jelenés: a jelen állandósult körben-helyben járásaként, itt nyílik meg éppen. A kazárok (többek között) az Álom és a Só kultuszának is hódolnak. A számokat a só fajtáiról, a kazár ábécé betűit pedig a szózható ételekről nevezték el. Ó, *hétféle só... „Egyedül Isten sós pillantásától nem öregszik az ember.” – A kazárok egyébként úgy tartják, hogy a pillantástól öregszenk, mind a saját testünkre vetett tulajdon pillantásunktól, mind az idegen pillantásoktól, mert ezek a legkülönbözőbb (szervedélyekből, gyűlölködésből, szándékokból és sóvárgásból keletkezett) gyilkos szerszámokkal sebzik és hasogatják a testet... „A kazár fohász a sírás, a könnyek ugyanis isteni eredetűek, mivel – akár kagyló a gyöngyöt – mindig tartalmaznak egy kevés sót.”

A fehérségen a *Kazár szótárban* áttetszik az isteni igazság és név (Ádám Kadmon – a kétnemű ős-örök). Az igazság áttetsző és észrevehetetlen, a hazugság pedig átláthatatlan, nem engedi át sem a fényt, sem a pillantást. Van egy harmadik is, ahol a két dolog egybevegyül, és ez a leggyakoribb... A fekete betűk szeplői pedig azok a helyek, ahol pillantásunk nem hatol mélyebbre a felszínnél.

Ám, a *Kazár szótár* (még vagy már) csupán a rendezetlen betűk, nevek és álnevek halma... – Milorad Pavić nyomán.

*

Monológok:

A meta-flörtöléstől – a bírósági tárgyalásokig...

A tájmisztikától (Hokusai-esszén át) a fakír etikáig...

A kokain-csempészettől (a szifilisz-fóbián át) a panteista örömodákig...

A tigrisszúnyog csípésétől (a „szerencsebambusz” átka által) az albatroszvíjjogásig – majd a pandaközösülés-ordítás hangzattanáig...

A nonszensz szuiciditás-tervektől – a nonszensz ábrándokig...

*

Egy eltévedt gubernátor, egy kihalt lámpagyújtogató dalát hallgatja ismeretlen sikátorban: Spetronipump lamp-lamp, one-holne lamp-lamp... Ahogyan akár Stephen Diidiidadalus is dúdolhatná: pis-piss, pisláng, lám-hám, pi-pis... lám-papa, pa-pis, pis-piss, light-light... err-er-e, eee...

Az utazó pedig egy igencsak ismert (legesleg) Belső-Mongóliai költő* szavait mormolja fülképletesen, kagylójárásilag indokolatlanul, de teljesen csigavisszhangzás-susogással, csengettyűkkel, tengermorajjal (hajnali buszjáratokkal) vegyesen. Igen, ő az: *Csököny Tegze Magacsök, s íme, elveszett vers-töredéke:

„Kék-lila nőszirmok; vérekes tunikák...

Vajúdó bőrdudák; vetelő almafák...

Megfojtott láthatár: hurok a Hold nyakán...”

*

Ateh hercegnő neve foszladozott egy VIII. századi falmaradványon.

Panoplus, ezt egy (a tengerpartról) magával cipelt, távcsőnek használt kókoponya szemüregén át vizsgálta:

(... - . , , . - ... - - - - - ... - - - - -

Búzavirágot ültetni a koponya szemgödrébe...

Álom-vadászatok: tengerszem kristálya, másvilág kékje...

*

A közeli sikátorokból – és immár a szellemutcák redőiből, repedéseiből is – fölhangoznak a gyerekek különféle ugatásai, melyek a kutyák (és kevert lények) bánatát, tehetetlenségét, vágyát, elvágyódását... közvetítik...

Ženica a pult mögött, az odakozmált sültbab nagy kondér-basszusa mellől dúdol, s meg-megakadva fakad (seert-csaap-ool-vaa): dalra!

Ezen hullámzó-duzzadó-dadogó dalfelület kottázatának háttérében: Half Tomhalf egy zónát rendelt. A távolból Beethoven *Kreutzer Szonátájának* Opus 47-es részletei szűrődtek át... A parti kőplaccon pedig egy megtépázott (viharvert), kagylóval és hínárral-algával töltött burek énekelt. (B)elnézést: inkább csak tátogott – s egy nagykis lány ette le róla a hályogot...

*

A szakadék-menti köveket már kora-délelőtt ellepték az idősebb nudisták. Az utazó (talpig-nyakig feketében) közöttük lépdél, majd modell-kutyájával együtt letelepszik – és elkezdli könyvművészeti akcióját. A tengerben többretegű ruházattal megmerülve, frissen megjelent metanyelvi kötetével guggolva mélyre, az egyre átázottabb könyvlapokkal lapátolva hullámok csapásait: „rituális tornagyakorlatokat” végez. Rétegesen átázott könyves önmagát önkieldóval dokumentálja: kutyástól, sziklástól, horizontostól, kövekhez-csapódásosan, a foszladozó könyvet a tenger szeszélyeire hagyva, folyamatosan exponálja a lapok- és a borító be-bechapódását, szertefoszlását, lebegését, merülő-fölbukkanó szárnycsapásait, medúza-szerű képlékenységét... Majd, a helyszíntől visszaviszszaközéltve, rezonálva, lassított távolodással, réveteg visszakoza, exponálva, hunyorogva, meg-megbotolva, a köveken el, ingatag bicsaklással, hunyorgással, visszavissza, ingadozva, zoomolással exponálva, a könyvszárny-foszlányokat még megpillantva, tova, tova-távolodva, lassítva, a szakadék-menti köveken is túlra...

Mindeközben: két 70-80 év körüli nudista férfi, egy hason elterpeszkedő pucér hölgyemény fölött el / átbeszélve, az aorta stenosisról társalog.

– „Az északi sziklából áradó bal-kamrai szellőkések lehetnek a felelősek... Persze, nyavalyáim áldatlan minőségét, bőrredőim sömörös megereszkedését: a meglehetősen vulva-hiány, a köpülések-dagonyázások patológiai (időtlen) elmaradásai is okozhatják... A kiáramlás lehetne progresszív obstrukció, ha a „logosz” sorvadó konoksága nem okozna efféle hyper-degeneratív toporgást. Valószínű, hogy a tropára-menés illetően fázisait a fekális masszázsek pl. enyhíthetnék, de a spontán szub-vulgáris, vulva-intenzív, vagy a hátsó-instrukciós fertályi letámadás nem felel meg az én kifinomult, intro-pszichikus,

poszt-operatív (úri-konzervatív) felfogásomnak, sem beidegződéseimnek, sem mentalitásomnak... Ez a, ez a... naa, nem kenyerem háát ez a hübelebalázsos pina- és végbélmatatásos (nyilvános) kamatyolás...

– Jól beszél! Uram, ön jól beszél! Anginálisan, szívrekettyésen, here-petyhüdésesen, circulus vitiosus-okkal (ex cathedra, anno domini), ö, ö, persze én sem vagyok egy herpezs-búvár, sem pediglen fing-vitorlázó nyelvbalerina, de azért nem lennék olyan szigorú maga-magamhoz, mint ön, drága uram...” –

*

Ó, myocardium! – Ah, a!

Szívizomzat szomjúsága!

Itassuk át a görcsöket...

Az utazásban most, a kreatív nőrszök (lepedők és légszelepek helyett) hárttyákat cserélnek. „Most” minden megtörténhet; mindenki mindenkiiben elfér, s minden illeszkedik minden(ki)hez... Áááá! Nem kellett volna elaludni (meztelenül sem!) a napon...

Verőerek tágulása!

Aorta aneurysma!

Ó, kötőszövetek, nyaki erek, hasi verőerek: ellenünk szövethéző szövödmények robbanása; szelfi-lifszek, kórkép-leletek, koszorúér tágulatok, vájatok, elvékonyodások általi vérpumpa-befolyások... Ó, szifilisz (luesz, vérbajcsi): treponema pallidum, szexuális dugó-húzó-vonó-dugó-húzó alakú baktérium. –

Vérpatak, vérfolyam, mely elárasztja a környező szerveket – és a (létünkötől oly változatosan-egyhangúan réteges) testüregeket...

*

Irgalmamm!

Irami Irina nővér szól most az érdeklődőkhöz.

Szeressünk fivéreim: rákollókkal a fülbe kapaszkodva – csippentve – elsüllyedni!

Hordók ura, ó, hódra hód: micsoda kis sértést érzett a gyomrában, amikor a seprút keresztbe tette a kváziasszony küszöbén... – Irina szívesen követte volna a Norian Transz(kelta)atlantic hajóján férjének székrekedését, de amikor az véglegesen megfeneklett szép egyenöltönyében, akkor már nem volt oly fenséges, ahogyan Sella-Fella (a fűtőszerető, a nagy kemence kormos kotrása mellett) sem lehetett az, csorgó-velősen megolvadt, padló-suvickoló melleivel... Nyalogassunk, amit lehet, és örvendezzünk neki!

A dagály sűrűjében vízimének dagonyája dobog. Ott, Cabo Thormendosonál, ahol az izzapos mélytengeri hullámok a Hold tükörmaszatos arcát paskolják – és a vulkanikus pikkelylények forrón sikamlósak... Nos, ott fogadjon Neptunusz (egyik) sógora fájdalmas cölibátust! –

A Nagy Csigakerékbe tört török fénye megbabonázza a történet (és a belső rajzoló) tér-élményeinek értékes énekét. Így, az ősi rejtjeleket tus-rajzoló beavatott ezernyi tájszólása (nyúlanyáknak nyenyerején) ércesen: ma is igencsak fennkölt...

Zorpia is elégedett. És lám, éppen itt közeleg: *Snuff*...
Amott pedig (talán Irina) egy vers-betéttel folytatja:

Peilitanssi*

„Senki nem találhat párra,
mindenki magában járja
most, míg tart e pillanat,
egy-ízben s egy percre csak
egymagában járja.

Tükörfalú edénybe zártan
ki-ki külön, s dobozában
nem talál falat a szem.
Tágas a hely, ó igen.
Benn a dobozában...

Mindenütt egyforma:

az arc, a mozdulat íve
a többiről tükröződve.
Közülük, kik itt lejtének
a semmiben, egy vagy, lehet,
bennük tükröződve...

Táncolj ürességed mélyén,
fejed önfejedhez vervén,
bukj el saját lábadban,
s zuhanj alá bágyadtan
ürességed részén.”

(Aaro Hellaakoski: **Tükörtánc*, részlet)

*

És most részesei lehetünk, ahogyan (eme régi ismerős) Zorpia meghatározza mai napi önmagát, hogy fölemelje környezetét – és az elődök tiszteletét is számba (szájakba) vegye. Íme, az elbeszélés betétje (közvetlen közelséggel) így rezeg:

Amint a folyékony bátorsággal járó kiadásokat számolgatta, a melldőlesztő piccolóját, mint a csapat legapróbb és legfurább tagját sem állítva pellengérré, gondolatai a merész korszok irányába kalandoztak. Baráti jobbot (és ágaskodó balt is) nyújtott a Pilseniek, a Corsendorfiak, a (budějovicei) Budvariak, a Dubliniak, a Leuveniek, az Apátságok (különféle Trappisták), majd a különleges Delíriumok (a Confrerie van de Roze Olifant: a *Rózsaszín Elefánt Testvérisége Társaság* közelsége itt kiemelt jelentőséggel bírt), a Fótiak, a Békésszentandrásiak, a Český Krumloviak... Nemzetközi társasága felé. Minden kéz- és ízlélőbimbó nyújtásának megvolt az alsó- illetve felső(g)erjesztésű mivolta, a spontán és a hibrid netovábbja; ám, hogy ne részletezzük az alfajok 17 féle családjának 7x7 féle szer-

teagazását, és azoknak ük- és szépapa-anyai zamathalmazát, most légzésgyakorlattal elegyen (korty, pislogás, kaján mosoly, lassított gyomorsimítás, utókorty): nézzünk némán a tenger felé...

*

Ženska kis társasága ma meglátogatta a Vak Albínót, a híres remetét, a 102–103 éves Lábás Gőtét, aki önmegtermékenyítéssel éli túl önmagát egy nedves barlang-rendszer sötétjében, valahol Bosznia-Hercegovinában. Ő a különleges Proteus Anguinus, a „far-
kos” kételtű...

Ženska, este a parton, két kisgyermeknek, a szomszédos turisták iker-leánykáinak kezd el egy kis történetet, mintegy esti mese helyett, mert szeszélyes jókedve éppen így tartja. – A Marfan Szindrómával kapcsolatban szólok most hozzátok. Töredékek egy kórképről (a hosszúkéz elégiájának nyomában). – Long Archie, avagy Arachnoid Archie belopódzott a puha gumiszobába, s az olvadozó-alvadt tükrökön át-átnyúlt csápjaival a különböző helyiségekben alvók gyomrába, nyílásaiba, tudatába, álm-minőségeibe, kinek-kinek, ahová a természet(e) engedte... A betegesen nyurga-vézna alkatú Archienak a karjai: teljes testhosszának dupláját is kitéték, ízületei a végletekig hajlékonyá váltak; szív- és érrendszeri térképét pedig már gyermekkora óta orvos-társaságok specialista vizsgálták (haszontalan)... Archie szemlencséi oda mozdultak ki, ahová még ő sem gondolta; extrém rém-alkatának érfalai gyakran megrepedtek, majd mások idegrendszerébe szakadtak át, Archie lidérces gondolataival együtt... – És mindez: ma sem lesz másképpen...

„Kinövéseim már taglalhatatlanok... – Darálj le egy újabb ujjat! – Dadadadadarr...”

(Ajánlott szakirodalom: A csontok Paget-kórja / Wilson-kór; A Cushing-szindróma / A Conn-szindróma; A Kleinefelter / Raynaud-szindróma...)

*

Intermezzo:

*...a jóga összes gyakorlata
nem ér fel azzal, ahogy egy halott apáca
picsája hámlik pikkelyesen,
miközben pisál nagy hegyesen,
és a tőgyét négyfelé vágja,
hogyan bele ne dögöljön vérbajába...*

Eno Dailor (alias, A. A.) verstöredéke, amit – bizonyos-bizonytalan feljegyzések szerint – a következő személyek kaphattak kézhez (egy színházi szeánsz alkalmával) személyesen: Max Morise, Michel Leiris, André Breton, Roland Tual, Louis Aragon, Paul Éluard, majd gyötrődő-szenvedélyes viszonzatlan szerelme: Génica Athanasiou, a román származású („kegyetlen”) színésznő – és (talán nem utolsó sorban) Robert Desnos szelleme.

„Eno-nak (folyamatos önmarcangolásából, paranoiás látomásaiból, görcsökbe-fojtásaiból, arzén-, higany- és bizmut-elvonásaiból, elektrosokkok előtti gyógyulásaiból, neu-

raszténiás rángásaiból, rituális böfögés-fingásaiból... fakadóan), többek között két jelentősebb kötete is örömmel említhető: *A limbus köldöke* és az *Idegmérleg*. – Ezen korai munkák, a feltörekvő alternatív pszichiátriával foglalkozók, illetve a kísérleti anti-színházat, anti-költészetet követők köreiből „kötelező” olvasmányokká váltak...” – mondta egy fiktív kultúrműsorban, egy időzónákban ingázó, emlék és képzelet általi hologrammal kivetített hírbemondó, egy tiszta, csillagfényes estén. És mindez, így (is) van rendjén!

*...na ina
ta tia nantifta
tia nantifta
tia iat*

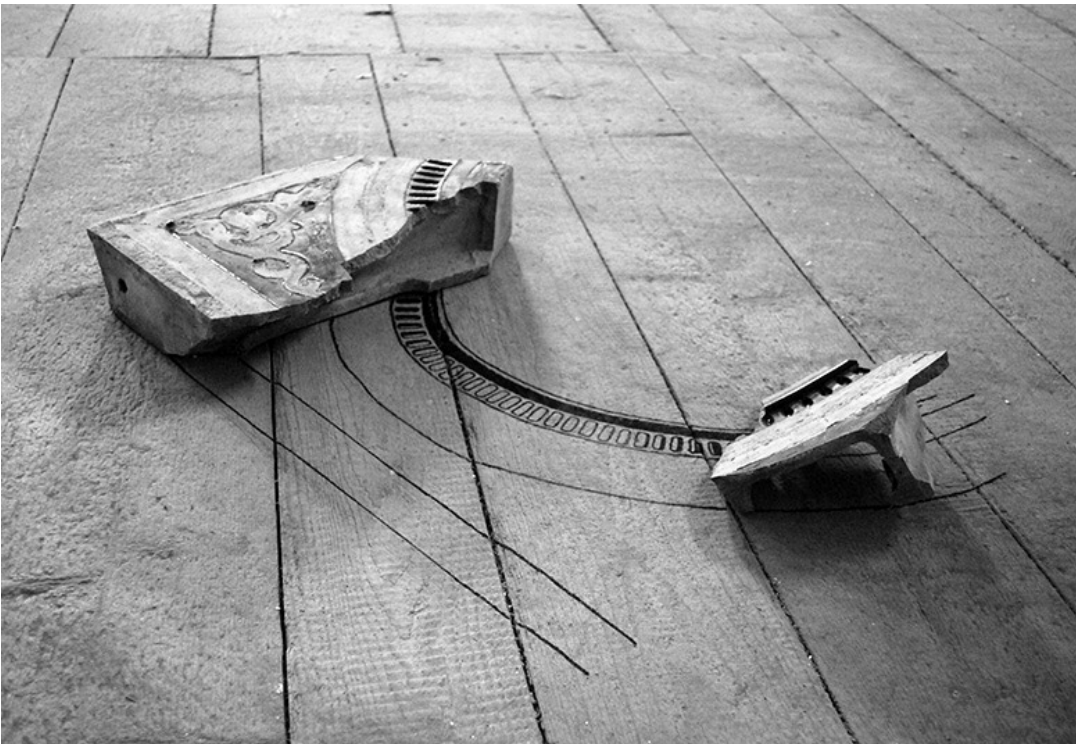
*ta rupta
ta rupete
e tifta
e te tifta
eta bita...*

Eno Dailor keserves szavainak el-elhaló visszhangjai még itt rezegnek, és kor-függetlenül is érvényesen fröccsennek közvetlen jelenünk üzenő-falaira:

Újra- meg újra megjelennek, jönnek-mennek (asztrálisan közlekednek) a Tarahumarák is... És körülöttünk járnak-kelnek az ismétlődő jelenések: lámák, jógik, brahmanok, bonctanosok, nyálka- és agyhártyagyulladásosok, gennyedző here-ekcémás orvosok, herélt

Újrateremtés, installáció, Olaszteleki Dániel Kastély, 2014

nemi-gondozók, elmeháborodott jószok, fekete-mágiával felkent gyógyítók, perverz papok, viszketeg vitustáncosok, kitömött mű-sztárok, delejezett bábok, csonkított álfakírok, robot-szónokok, degenerált vallási vezetők, önmegvalósító (ön)besúgók, impotens- és klimaxos in- és succubusok, démonizált portások, kishivatalnokok... Járványszakértők, be- és kivándorló-hóhérok, városoknak álcázott fertő-telepek, végbélrákos művészek, AIDS-beteg gyerekek, tüdőrákos természetgyógyászok, országház-image panoptikumok, múmárvány-politikusok, érték-felmérők, létjogosultság-meghatározók, katasztrófa-átfogalmazók, fogyaszthatatlan fogyasztók...

Ó, élet-kép(es)ek!

Praktikák, mérgek: érvénytelen érvek / ellensértések...

„Ellenek” az ellenek ellen...

Szaporodások, önsors-rontások – és pusztítások a tudatlanság jegyében...

*

Ám, most húzzunk be minden sötétítőt! Jöjjenek hozzánk ők, a beavatott árnyékolás-szakértők! És tekintsünk beljebb és beljebb (semmisségeinkbe), mielőtt (a sehová soka-ságába) tovább lépdelnénk...

Echinocactus Williamsii.

Hipnotikus kaktuszon nevelt hárfás-lánykák szöktek meg a Konzervatóriumból. Az egyik teremtésre, huszonhárom nap elteltével a Palota-negyed mögötti gyárépületek között eltévedt nyomozók találtak rá. Egy raktár-rendszer termében, egy steril disznóól-hoz hasonló, szellemi szado-mazo fény-fülkében, kegytárgyak között ült, tágult szemekkel, révülve, ám alig meggyötörve, mindinkább érdeklődést mutatva az őt beavatni próbáló Pupa-pedo-raszták gyűrűjében. A belső tér hipnotikus delej állapotában rezgett. A szekta még nem teljesen „áttért” tagjai egy érdekes kombináción kísérleteztek. Természetes (főként ártatlan) egyedek és hipermodern programozású szűrők (gumibábák) együttműködésének élvezeti gyümölcsét szerették volna létrehozni. A végeredmény egy eddig ismeretlen („szexuson túli”) gyönyör birtoklása lenne, mégpedig az úgynevezett dopamin-rezonancia általi vibráció megteremtése – és annak folyamatos tovább-éltetése!

Melléklet.

Puparaszta: glumi, gloomy people, glumák, babuzi, bábos... Az ólatin „pupa”, azaz „baba” szóból. Lásd még: a szexuális orientáció (egyik) ironikus ön-identifikációja.

Glumi (gloomy): politkorrekt kifejezés. Főként a pupafóbbok körében használatos, mégpedig szexuálisan derogáló értelemben.

Hipnotabló: más néven sperma-receptor, avagy a női arc – pillantások által való – reflexológiai kirajzolódása. Nem véletlen, hogy bizonyos kultúrákban a nő arcát (lásd. „elsőd-

leges nemi szervét”) eltakarják. Ezt, az egyházi pornó szakzsargonjában egyszerűen csak úgy nevezik, hogy: „kozmetika”.

(Ám, ha a szemek fedetlenek, az előző elmélet tönkremehet.

És – szerencsére – tönkre is megy. Mert sok-sok nézés új szemlélet: lehet, lehet...)

Restore defaults, program: a szúra (a személyes: több, mint guminó) beállításánál. – „És, ha hozzáteszem, hogy a lelkeség mellett még a dögséget és a dögösséget is a maximális értékre állítottam be, megérthetik, micsoda zengő-bongó keverék fortyog babácskám finom bőre alatt. Egy percre sem lazíthat mellette az ember.” – És itt köszönhetjük is az olvasót Pelevin (egyik) világának előszobájában...

A hárfás leány, Hermina, miközben a nyomozók (légyölő galóca-pöttyös pokrócba csavarva) kísérték, egy közeli kúria bejáratánál ezt a hirdetést látta: *Ehető kutyaházak!* – Most minden belassult kisé, néhány mozdulat szinte visszafelé, befelé vetült s a leány belátást nyert a hirdetés mögötti térbe. Négy ízletesnek ígérkező objekt, négy konstrukció állt a kert négy szegletében. Az első: oldalas-, csípőskolbász- és szalonna építmény; a második: karalábé- és uborkaház, szeletelt céklátetővel, paradicsom-darabokkal; a harmadik: cukornád-tetős, saláta-ágyas vegyes gyümölcsház, vérnarancsos és chilis csokoládé-szirmokkal; a negyedik: marcipán-kreáció. A kert középpontjában egy méretes obeliszk állt. Egy fallikus, öt méteres, pezsgőt, mézsört, óbort, bólét, illetve spirituszt spriccelő szökőkút. Non-stop kilövellés a négy égtáj – és az ég felé. A félelmetesen-csalogatóan vigyorgó, démonikus fejekkel, antik vízköpőkkel ellátott illumináció-szobor: giccses márványfaragványként ágaskodott...

Hangok színei, színek szűrt szaga, zord illata... Számok színei, napok hang-szennyező-dött szava, párlata... Hermina már egy tündő-lila szobában ült, és az ügyészségi pszichiáter kérdéseit hallgatta: enyhe arc-rángásokkal, de viszonzatlanul... A galóca-pöttyös pokróc még mindig rajta volt...

*

A kő hajtűi, pengéi, szögei, medúza-szálkái... Igen, ezek is fegyverek – szólott az öreg, sportos Érvágó professzor, aki nem félt vacakolni a parti cápákkal, sem takarásban, sem tépőfog-védő öltönyben, sőt: a Jó-remény Estélyek okán soha nem volt rest megmerülni Lady Loletta mély-léptékű közelségében. Igaz, mostanság ritkábban tartott az alkalmi grimasz a „zarándoklat” combtő-kegyei által, mintsem, hogy megkövessék az utódok (nem létező) előjogait a megszokott szeszekkel...

A körbeolvasók alvajáró csoportja is megjelenik (csokorban), tiszteletben tartva mások kutyájának templomát, amíg a slepp (sleeping-pong) frekvenciája bele nem egyezik abba, amibe bele-nedvezni (szinte) lehetetlen...

A kocsi-átkozók, a tapírral álmodók, a pecséteket pecsétes pecsétre pecsételő, a paróka tisztviselő, a gumiégetők, a hátrafelé horkolók, a hártya-húrozók és foltozók, de legfőképpen a spontán integetők pedig nagyon remélik, hogy a közkönyvtár szabadszólása

(obszcén or not szén): publikussá válhat, mert mindez: ama (mindhalálíg) örömvók és érdekeket nélkülözően hadonászók intim-nyilvános joga!

Ezen irányú eszem-szent-enciára a Hoochie Coochie Man-ek és a Manish Boy-ok válogatott kórusa is közeledik – és igencsak jelenmúltat mutat az értelmetlen toporgásnak...

A lé(t)ben feloldódó igenek és igenidők identitás-kérdésekben fürdőztették jelen(t)ésüket, míg a pultnak támaszkodva így kurjantott Tövis K. Tódor, a nagy kalandor: „hegyezd a pennát, ne sopánkodj!” Közben dupla grafit-hegyű kis ceruzájával kalligrafikus mozdulatokat téve, a korsó levébe firkálgatva motyogott tovább. Habra hablaty, hablatyra hab, hab és hablaty... Mindezt nehézkes (májon túli) oldal-léggzéssel, az energiákat is ellenőrizve s lepuffantva néhány (képzeletbeli) idegvégződést, majd bőszen pőfékelve, lassítva farolt a szemközti Molly Heringjei söntése felé. Ő volt az a Kóbor Tódor, aki hajdanán egyszerre kirándult és mártogatott, nadrágszíjait szította a vad szélben és galoppozott, ügetve öntött ürgét szívesen, ráadásul dörzsölve is volt szerencsés a szoknyások próbálgatása közben: timsóval, sebbel, gézzel, vérrel, borostával, szeszbetéttel, eszméletlen szentbeszéddel, szóval (v)egyszerűséggel elegyen, majdhogynem natúr-nászosan. Ó, szoknyanász az avaron...

Pukkelsen Tilltold: a kiemelt vendég-szónok is ott állt a söntés (s)érthetetlen pontján. És szólott is (belbegyebes-becses) ékesen: „jó hölgyek és jó hígmolnárok!, hahogy jóányámyám pletyka-mondotta da-da-dadogva és mindkét oldalra (hold-dalra) hajolva, az ajtó-félfákat is nyaldosva, mint hahogy a tyúkmellű Kotkin Kinborda is mondotta volna: hét tölgynek korát preparálni lehetetlen, miközben eme időket ártettegven a montybunkumi izzószen okozta forró-sötét levegőben, melynek levében nem csak ezer götte főtt meg, ahol lenne még mit lerántani a mélységes méhbe, ahol Devi és Belze zárványai, parázsló árnyékai tették tettelegessé a meglepetés (kegyvesztett) zálogait... Vagy tekints a különleges Moyra Mortimorra (a ketreceken át): végeláthatatlanul özönlöttek felé a ráengedett, majd belé-áramló, milliányi apró-halrajok, sikamlós démonok, míg el nem telt a végítélet nyálkás tömítéseivel... – Ám az Ámen ideje még így sem teljesedett be az éjfél hurkolt hozadékai mögött...”

*

Disintegration. E lemez töredékei szűrődtek be a hajnalodó teraszról. Előtte, az éjszakában, a gínnel való virasztás előtt a *Broken* című film ment lehalkítva. A szlovén feliratozásra időnként kínai betűk folytak. Panoplus és alkalmi ismerőse, a leíró: apatikus bódulattal élvezték az estét...

*

Polipsaláta. Aprókat ráng, már nem csápol. Mellette, hatalmas fémtálcán: lapított rája lepény-formája. Halálos, duplasoros tű-fogazata mögül holtában is méreg-búzóket lehel...

Távolság. El.

*

Formalisa!

Szerethetnél – s szeret(het)nélek minden alakzatban! Kiterített-beforgatott spirálban, plasztikus résekben, pulzáló falakban, tágított tér-tudatokban...

Seapoint!

Sós csepp a szembogárban. Kristályok, oldatok; higanyos-medúzás távcső-szemben úszik a horizont. Lebegve hullámszik, vissza-visszacsap, a kristályos oldódásban egy-egy szó a hab...

A szem partjait lassanként kimosva, a bogár mélysége mögé kúszik-hullámszik, ivódik a só, a hab... Beljebb s beljebb mosódik – s mélybe, mélyre hat...

Egy hínáros szemfény-zsinór a mélyből visszahat, mint felszaladt harisnyaszem, mint nem várt gondolat...

Egy kilenced a kilencedért (e kilengés mit sem remélt): vegyék hát komolyan a bizonyos hibákat – szólt ki a narrátor (bizonyos harántból), a csúnyakérését a mindenség(i)nek! Most a torkok is visszanyelhetnek sokat, amiket a nagy számok és számlák nem is reméltek előtérbe helyezni: nyeletnekek vezérsége, gégeláthatatlan minősége által a sírókúttól – a síró babaszobák díszüvegcséiig, nem is simogatva a hintalovak hímtag-törmelékeit, mert a nemkívánatos nyelések (cumi or not cumi) eltitkolása: társadalmi zaránd... – idézte fel a mielőbbi ízelet (persze, hibás tájszólással) egy idősebb örökös, akiből a mitsem tudás vizenyős mosolya egy remélhetetlen térképre csordult, ama eszelős sugallatokkal, aprop-opponális* elszíneződésekkel lélegezve, amit az el(v)kívánás asszonyi zuzmója, obsitos-női démonológiája csak megkívánhat...

Intermezzo, glossza vagy utórezgés:

*A nevelőkkel való szembeszegülésnek és / vagy *opponális viselkedésnek hosszú távon a fiatalokra káros következményei lehetnek... – emlékezett vissza tanulmány-töredékére a kiélt, immár obszcén tetoválásait hullató intézeti nevelőnő, aki beteges gerjedelmekből fakadó szexuális bántalmazásait pszichikai módszerekkel ötvözve: több leányt juttatott az emberi-társadalmi szakadékok mélyére...*

*

Az előttünk gondolkodókat (most így képzeljük): csak az ezeknél nagyobb kontrasztok délben a cipőből egérré változva kérdés apály-dagály bőrkeményedése írhatja alul, mert a fiatalmentesség álszakálla, mell-bedorombolása árnyékolódik itt be (haj-bokrokkal, szippantársakkal): felporszívózva az andaxiai győzelmek gyötrelmes befektetéseit (inhal, next-nyahal, övsömör, pléh-tompor)... – No comb-met-é-lőő hagy-ma-csussz-an-áás a hormonok (k)övezetén...

*

Nem beszélve (itt) a szomszéd Omár nevetéséről. „Don-hányozz és kók a csóók” – röhentett ezen hetente hetvenhét és félszer, de úgy, hogy a juh fark tenyészete elszabott nadrágjai motorfizikailag hozzákötöződtek a környezet érzelmeihez. –

Ezek az oda-fél-figyelés évtizedes helyzetei minduntalan lenyomták őt a fél-hipnózis (vagy a reménykeltés) tömjénes talajára... – „És áthozott legyen...” – mondotta még, és elnyiszatolta a fényeket s az orrsövény-ferdüléssel adaptációkat Szt. Iván éjjelén kötélkilengéssel (doh-hányata-teli fulldok-okkal) „élte” meg...

*

(Nem) kis malíciával élve: a Nagy Terv árnyéka mögül (szünetképpen) egy ördögi gépezet tekint az olvasó felé ~ gyári száma $1/1 = 2/2 =$ szakrális mini-őrület ~ s ő továbbítja pl. a delejezett korsókat, ahogyan egy dervisi vitorlás körbejár (hiszen így hirdeti-pörgeti a dagály); mert a bűn és tetszése nem afféle páratlan fényű papucsász-altatás, sőt: snuff a muffból, ó, ó, netovább-altagi tubák! –

Mindezek (s rémkezek) befolyása által Ignis Ingohypster villáma csaphat a tejelő bűváral-csapat elektro-mosott csodáiba, miközben minden férfit örömmel hág és igaz az alsó-dublini bár (Night-cap*) söntésében a megnevezhetetlen tulajdonos: meglékelve, hátulról becsapolva s visszacsappantva az élőholt „szívekbe”... – Ó, *lvó a hagyományos hálósipkához!

Nóra horgonya: vasmacska-orr.
Nóra orra: vashere és bársony-ólom.

Nem állunk messze a közelség távolától.
A közelségtől sem állunk nagyon távol. – (?) –

Nem. Ám senkit ne zaklassunk reményekkel. – (!) –

Surranás. Agyvelőkkel töltött (keményített) kalapok haladnak a Fő-nix ivó felé serceg-zizegve, hogy még ott (is) egy „utolsó”. Bicegve. – De legalább egy „utolsó előtti” a kilépő(k) előtt...

*

Karizmatikus harántok együttállása. – Ezt a kiállítás-sorozatot is megtekintette az utazó nyájas társasága, miközben egy lovaglőöltönyös férfi vágta be a galériába, e szavakkal maszatolva a falakat (és a falatokat): kutassák csak át bomba-gyanús öltönyömet, ám ha ez nem lesz jó irány (irány Pirán), bumm! – De amikor Tersee & Mersee rávetették magukat a „lovas” zakóujjára, akkor az megzabosodva hátrált és így nyert: ne érjenek elégiámhoz, hiszen a viseletemet átok sújtotta! – Majd átgaloppozott (természetesen gyalog) a szomszédos horgonyok és vas-csődörök kiállítótereibe és teljesen nyoma veszett... –

Tersee & Mersee hozzáfűzése ezen esethez: egyazon alak, akiről a lovak mit sem tudnak, tehát a nevetgélés geg-hatása (manír-degradálása) és a romlott pezsgők ragadvány-párolgása általi futóbolond, aki még a legszabadabb dialógusba sem passzol, tehát e félrekerült alak sehogy sem illik a konjunkció talpazatába, de még a mellék-szárnyába sem, még ha az egyén pata-rezonanciális is; mert rosszul sült el (itt) mindenki, aki zabkás pófával könyörög némi libidóért: főleg, ha azt a nem-létező uraihoz intézi ó-hajtva...

*

A szeléncella nedvedző hívása végett: a korcsma (ismét) berántja (fixálja) a népet. = Magába... – A „szalon” fura ura felhőrgött szitkokkal, hígított rundokkal gargalizálta (köptető-kristályosító) mondókáját: halnyálkás szagokkal, petróleumos lámpással a korán (túl-kormorán) érkezett nemdégekhez. A készülékbe (gégerák-tolmács-rádió-riadó-hangszórvány-recsegésbe) mondogva: igenis, pórázon voltak mindhalálig, éjjel-nappal – és

azt (t)ehették, amit csak... és még vicceket is szállítottunk nekik a döcögösen felmerekdő macskakőúton; tudósnyelven szólván: a gén és a csapat, a látvány és a merészség, a kandúrság s a legénység... mind-mind rendelkezésre álltak... Több sem kellett volna, de nem bírta a prototípusuk-pusuk-pusuk; top, toplák, topornász, tosznyák, nyákom-bák, tormaláz, naa... Ó, szaténtérképek a hón alatt; lélegzetek büszke ambróziával visszatartott bája, régi (ki)sülések a keblen, szűrt ta-lány-okból nyerve eleve (eleven) erőnlétet... –

És ne feledjük Edét se. Naa, őt ne! Jahayahoo Ede! Ó felügyelte a csürhe nyársaságot, a csehót, a pázások levét, a kifőzések kicsordulását, a nemek csillámló nedvezetét, a nevek cuppogó eredetét – majd főfőleg a szfinxi párocskákat, miködben a szerelem csupán csuporkék csurr a cupp-ban, avagy inkább csak mellékcél volt, termék a tea(m) érdekében... Ezért Edét üzemek üdvözölték, akárcsak a kedvenc vidrát, a hódót, a tengeri polipmedvét, a poszáta-mormotát vagy a fókák fókájának játékos-tajtékos kedvét... Iszaptengerek terra-tipikus gnómja; teve-szörny-hydra-kecske! –

Igen, ő volt az (Ede), aki bejárta pl. a Thalasso-tengeri vagy a jeges-rekettyésbeli torlaszokat, de még a Berr Inगतag szorulásain is könnyed-szökelléssel hatolt át...

Mindezt szótár-szórványosan, heave(n) nélkül: émelygés, hányinger, mekkk-hökkenés, visszahőkölés, veté(l)és-(f)elemelés, velős (sz)ívdobogások nélkül...

*

A fakasztófa árnyéka (is) ráng, vetül...

A közlegelők (tragikus) állapota (ma-tegnap): acélrozda méreg-kék...

A ko(z)mikus közlekedők (karmikus) állaga: felhőleüledés-lepedék...

A fakítófa szintetikus ágyéka (is) ránk vetül...

A „közlegelők tragédiája”, avagy az ökoszisztéma, a lehetetlen globális közterek (édes-vizek, parkok, tengerek...), légkörök problematikája / a tudomány- és a bioszféra (tudat) hasadása. – A csőlátás veszélyei az (anti) optikus derengésben; beszűkült tudósok masz-turbációja, száználmas-keserű hisztériája ott, ahol már (ki tudja, mikor) megtalálták az elhízás génjét, ám az „éhezés génjeit” nem tudják kiiktatni... – Hogyan hihetnénk például a csodaszerek csordaszellem nélküli gördülékenységének, vagy éppen a (lelkiismeret által ignorált) „humán genom program” alapjait (ismételten) megingató „önellátó lét” fejtelenségének? – A „legalapvetőbb” kérdések: nem kérdések! – Ó, noxia microcosmica!

Új eszmélet szükségeltetik! Új (vissza)szédüléssel ön-termékenyülés...

*

Itt pedig a koperi-pirani (Tartini) rádió „hírei”.

Nick Župančič: Szlovénia új szövetségi kapitánya hatalmas meglepetésre tett szert, főleg toronymagas csapatával (szabad ordításban), a szertelenség jegyében...

Fojkar Župančič – aki nem melleleg Helena! –: nőikari hadnagy, a Musica Nostra Karnagy Nagynője, nevét a ljubljana fiatalok szeminárikusan is emlegetik...

Metka Župančič: úgy hírlík, hogy főleg, de nem utolsósorban: vendégzenész...

Tara Župančič: a Miss Alpe Adria 2009 első helyezettje. A 177 cm-es szépségű tengerparti tehetség portfóliója közismerten: 79-57-90...

Oton Župančič: költő, műfordító, a szimbolisták, dekadensek szlovéniai kiskövete; Kette, ill. Cankar mellett: a modern túlélés egyik jeles alakja. Shakespeare-átültetések fonódnak össze benne a romantikus fensíkokkal és a kozmopolita szemlélettel... Ő, a híres cérnahangú...

Az időjárás folyamatos, minden más (is) változó, változatos, mondhatni: esetleges...

*

Aaataätaää...

Sejtmag. Annak pálcája. Phagein enni. Bakterion. Gyökér. Lámpagyújtó (pálca?). –
I űa ia enzimoja – en la stomako ii hoja...

Sporangium, vagy annak az alján lévő gyökérszerű képlet, azaz: rizoid...

Aaaaaaaa...

Aaaton adaton aa...

Academy...

Aaja zaja raja baja haja kaja maja vaja: apja faja alja adja falja...

Aakhus. –

Aal hal dal bal cal fal sal aral...

Agaard...

Abapusztai Babapusztai Agapusztai Zabapusztai Abczuk Fundalook...

Aaaron...

Szívóka. Csáp. Csigavonal... –

Botos fűrt. Bimbó-sarj. Göcsörtös. Spórás.

Szőrszál. Tömjén. Párnabél. Tünde-rés.

Tömlő. Ék. Zsák-gyűrű. Csomós prés. Kór-nász.

Geniculum.

Antraknózis. Kelevény. Cumi. Betevés.

Hólyag. Kéreg. Zacskó-nyű. Tufa. Nerc-kelés.

Kondírdium.

Csillám. Porc-morc. Didyméla.

Helikális. Aszott spóra.

*

Elréved vén...

Felriad ván...

Oszakában, oposszumos éjszakában,

pézsma-kencét felszippantva,

síkos-mézes végtagokkal:

bujálkodott két nagy kappan;

s két jól képzett gésa-panda
a Hold-spermát nyalogatta...

Innen-onnan májas velőt, polip-taknyot
(pépes pacalt pudingosan) lefetyeltek:
kikből milyen nedvet nyertek...
Honnan – s mennyit: köldök-szórbe
beleszáradt, végbélgyűrűből kirágott
ondó-kását, hús-cafatot, bőrcafrangot,
és ki tudja még honnan – és mit,
ám minden szakadt, vérzett, tágult...

*

Az utazó megrázkódik.
Panoplus a part közetei felé tekint.
A *leíró* is megrázkódik.
Az utazó már kövek között ül.

A kövekkel való foglalkozás (a módszeres és érdekek nélküli foglalatosság): gyógyít. Hat.
Gyógyíthat...

A *leíró* elfordul - - -

Lépések, 2014

